

בש"פ 2145/18 - מדינת ישראל נגד אברהים אידריס

בבית המשפט העליון

בש"פ 2145/18

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקשת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

אברהים אידריס

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, בתפ"ח 50989-06-17 בבית המשפט המחוזי באר שבע

תאריך הישיבה:

י' בניסן התשע"ח (26.3.2018)

בשם המבקשת:

עו"ד מריה ציבלין

בשם המשיב:

עו"ד אורי דייגי

החלטה

- מונחת בפניי בקשה ראשונה להארכת מעצרו של המשיב בתשעים יום, החל מיום 22.3.2018, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 50989-06-17 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי התאריך המוקדם מבניהם. ניתנה החלטת ביניים, המאריכה את מעצרו בשמונה ימים.

2. סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: החוק), קובע כי במצב בו משפט הנאשם לא הסתיים תוך תשעה חודשים מיום הגשת כתב האישום והוא נתון במעצר, רק בית המשפט העליון יכול להאריך את מעצרו. נוכח תכלית הבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק, על בית המשפט לשקול שני קריטריונים: את מסוכנות המשיב ואת קצב המשפט. הקריטריון הראשון תכליתו להגן על הציבור ממצב בו נאשם משוחרר במהלך משפטו, חרף מסוכנותו; והשני נועד להגן על זכויות הנאשם, בהינתן מעצרו חרף חזקת החפות העומדת לו.

המשיב מואשם בעבירת האינוס ובדין לקוחו של קטין, דהיינו קבלת שירות של מעשה זנות של קטין. על פי סיפור המעשה, נפגעת העבירה הייתה כמעט בת 13 ביום המקרה. הדגש הושם על גיל המתלוננת, לרבות ההכרה המשפטית באי יכולתה להסכים על פי דין לקיום יחסי מין, והשלכת עניין זה על הספקת שירותי מין. לאור האמור, המקרה אכן מגלה מסוכנות. מבחינת קצב המשפט, המשפט מתקדם. נשמעו מספר עדים ואף נקבעו שני תאריכים נוספים לשמיעת ראיות – אחד בחודש אפריל ואחד בחודש מאי. לנוכח האמור, נראה כי דין הבקשה להתקבל. עם זאת, נכון יהיה כי בית המשפט המחוזי יוסיף מספר תאריכים לשמיעת הראיות בהינתן המכלול.

3. חרף האמור, נראה כי יש להדגיש זאת – החלטה זו ניתנה על פי המסגרת הנורמטיבית של סעיף 62 לחוק. הסנגור טען כי בהחלטתו בבש"פ 6812/17, שעניינה ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעניינו של המשיב, נקבע, בין היתר, כי הראיות, הגם שעוברות את הרף של ראיות לכאורה, מעוררות קושי מסוים. לכך הוסיף הסנגור כי הנפגעת העידה במשפט וכי קטינה אחרת, המעורבת במקרה, הגיעה להסדר טיעון במסגרתו שונו הוראות החיקוק בכתב האישום. לתפיסת הסנגור, יש בכל אלה להחליט את הצידוק למשך מעצרו של המשיב. אחרון טוען הסנגור כי ברצונו להגיש חלופה למעצר שלא הוגשה בעבר.

כפי שציינתי לעיל, הבקשה דינה להתקבל במסגרת סעיף 62 לחוק. כמו כן, על בית המשפט להוסיף תאריכים לשמיעת הראיות. ואולם, אין בהחלטה זו כדי למנוע מהסנגור להגיש בקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי, אשר תידון לגופה. מבלי להביע עמדה בבקשה כזו, אם תוגש, עולה כי הסנגור מצביע על מספר שינויים במצבו של המשיב, כמתואר לעיל. יהיה על בית המשפט המחוזי להחליט האם יש בכך להצדיק או לאו את המשך מעצרו. הסנגור אף ביקש שאם יתקיים דיון כזה, שיוזמן תסקיר. חזקה על בית המשפט שישקול עניין זה לגופו.

4. סוף דבר, הנני מחליט על הארכת מעצרו של המשיב. בהמשך להחלטת המעצר שניתנה, מעצרו של המשיב מוארך בשמונים ושניים יום, מתאריך 30.3.2018, או עד למתן פסק דין בתיק העיקרי, תפ"ח 50989-06-17 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי התאריך המוקדם מבניהם.

ניתנה היום, י"א בניסן התשע"ח (27.3.2018).

ש ו פ ט